

هواباتی

باموهای سپیدش، پایی قدومش، صفای وجودش، سکینی سکوتش، نجابت و غرورش و باز مزه کلامش در جذبۀ محراب

گستره وسیع جنت بود و من

فقط پدر می خواندمش

جناب آقای رستمی

اندوه ما در غم از دست دادن آن پدر عزیز و بزرگوار در واژه ها
نمیگنجد . تنها میتوانیم از خداوند برایتان صبری عظیم و برای آن
مرحوم روحی شاد و آرام طلب کنیم.